

Kuolemanjälkeisistä oloiloista III

Maallinen paratiisi, taivaallinen paratiisi,
ahdas portti, taivasten valtakunta ja Jumalan valtakunta

Pekka Ervastian esitelmä 1.12.1918

muistiinpanojen mukaan
(ei pikakirjoitettu)

Mietiskelemme sitä, että ihminen on kuolematon henkilö olento ja että hänen vaelluksensa taivaallisissa riemuissa, taivaallisissa iloissa ja autuudessa, on oleva hänelle opiksi ja kasvatukseksi. Ei niin, että hän ajattelisi, kun hän saa maistaa suurta onnea ja autuutta: „Katsokaa, kuinka ansiokas minä olen; katsokaa, kuinka paljon minä olen voittanut; katsokaa, kuinka täydellinen olen ollut“. Päinvastoin hän muistaa silloinkin, kun hän vaeltaa taivaallisessa autuudessa, että kaikki sekkin on hänelle opetuksesi ja kasvatukseksi; sillä ennen kuin hän voi täydellisyyden saavuttaa, hän on voittanut sekä pahan että hyvän, sekä kärsimyksen että riemun.

Ne, jotka ovat tutustuneet teosofisten kirjojen kuvauksiin, ovat varmaankin huomanneet, että kaikki kuvaukset kuuluvat elämään, jota sanotaan astraalitason elämäksi, ja sentähden meidän on vielä otettava huomioon eräs laji ihmisiä, jotka eivät kuulu yhteenkään näistä lajeista. Nämä ihmissielut, joita olemme koettaneet kuvata, kuoleman portin kautta kuljettuaan hypnotisoivat itsensä. Ihmisillä on fyysillisen elämän aikana tietty tunnepohja, jonka valtaan he joutuvat, se on himo, nautinnonhalu, suuntaan tai toiseen.

Kun tarkastamme älyniekkoja, jotka hyvin viihtyvät tässä maailmassa, näemme, että hekin ovat jonkin tunteen orjia, niin että he sanovat sielussaan: „Tämä elämä on hauskaa“!

Nämä ihmiset ovat siis sellaisia, että he ovat hyvin suuressa määrin jonkin tunteensa vallassa. Ihmisellä on jokin perussävel fyysillisen elämän aikana, ja se pohjasävel hypnotisoi hänet.

Mutta on eräs laji ihmisiä, jotka eivät kuulu näihin ryhmiin, vaan syventyvät itseensä ja koettavat oppia itseään tuntemaan. On olemassa ihmisiä, jotka tahtovat seurata Kristusta, jotka ovat tahtoneet noudattaa Kristuksen tahtoa, jotka vihkiytyvät täyttämään Jumalan tahdon, sanovat Jeesus Kristusta johtajakseen ja ovat tehneet sen huomion, että ovat syntisiä, heikkoja ja huonoja. He sanovat itselleen: „Minä en ole mitään“. He ovat tulleet itsensä tuntemaan, ja heissä ei ole mitään, mikä heidät kokonaan vangitsisi. He ovat koettaneet analysoida itseään, tutkia omaa persoonallisuuttaan, niin että he tuntevat sen sisimpiä vaistoja ja haluja, mutta ovat osanneet asettua objektiiviselle, vähän kriittiselle kannalle omaan itseensä nähden, osaavat arvostella, kritisoida omaa itseään, ja eivät ole minkään tunteen, vaiston. halun, himon orjia. Vaikka sellaisia haluja heissä vaikuttaa, he eivät ole niiden orjia. He tuntevat itsensä, mutta eivät ole vapait synnistä. Mitä enemmän he ovat itseään tutkineet, sitä syntisemmiksi, heikommiksi, huonommiksi he itsensä huomaavat.

Ja kun tällainen ihminen on oppinut tuntemaan itseään, hän on saanut oman itsensä käteensä niin, että kun hän kulkee kuoleman porttien kautta, niin hän ei ole autosuggestion vallassa eikä joudu siinä ennakkotunnelmien valtaan. Vaan koska hän tuntee itsensä, niin hän osaa vastustaa luonnon pakotusta, luonnon, joka puhuu kuoleman jälkeen. Ihminen kuulee luonnon sanovan: „Nyt olet sellainen kuin olet; nyt otat peitteet pois. Mitä sinussa on halua ja himoa, sen pudotat pois!“ Ja hän voi sen

jättää. Mutta jos ihminen ei ole vapaa itsestään, niin hän joutuu tunteitten valtaan. Hän tuntee, että hän ei voi niitä vastustaa.

Mutta kun hän on koettanut kasvattaa itseään, oppinut analysoimaan omaa sieluaan, omaa itseään, niin hän sanoo luonnolle kulkiessaan kuoleman portin läpi: „Minä tunnen itseni. En antaudu minkään harhan valtaan. Tahdon olla oman itseni herra; tahdon olla vapaa; tahdon olla ihminen.“ Silloin luonto häntä tottelee. Hän on ihminen. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että hän on suhteellisen vapaa liikkumaan tässä maailmassa. Hän ei tule kahlehdituksi tiettyyn osastoon, erityiseen alatasoon, vaan säilyttää vapaan liikkumiskyvyn ja saa kulkea kaikissa näissä maailmoissa totuutta etsien.

Sentähden kuoleman jälkeen esimerkiksi teosofi otetaan vastaan kouluun, jossa opetetaan, millä tavoin hänen on opittava tekemään työtä siinä maailmassa. Ihminen kuluttaa itseään turhaan tässä elämässä, ellei hän osaa työtä tehdä. Ihminen, joka on teosofi, on valmistanut itseään niin, että hän kuoleman jälkeen joutuu kouluun; ja silloin hän tässä koulussa oppii työtä tekemään. Se työ ei ole fyysillistä työtä niinkuin fyysisessä maailmassa. Se on auttamista. Mutta ihminen, joka on totuutta etsinyt, on harjottautunut sanomaan toisille ihmisille lohduttavan sanan, ojentamaan auttavan käden. Tällainen ihminen, joka siis elämän aikana on koettanut oppia auttamaan, on ollut auttamishalun elähyttämä, kuoleman jälkeen hän ymmärtää, että työ siinä elämässä on auttamistyötä. Se työ ei ole mitään sellaista rakentamista, josta voisi nauttia. Sellainen kuuluu fyysilliseen maailmaan. Työ tässä maailmassa on sitä, että tahtoo antaa tietoa totuudesta.

Ja kun teosofivainaja on sitä koulua käynyt, niin hän on oppinut auttamaan. Hän ei ole tosin mikään okkultinen auttaja, jollaisia sieluja tulee tässä elämässä, vaan hän on sellainen auttaja, joka kuuluu vainajien auttajien joukkoon. Häneltä

vaaditaan ehdotonta, sokeaa tottelevaisuutta opettajan neuvoille. Sen koulun mahdollisuus, sen opin mahdollisuus on siinä, että ihminen tottelee. Hän ei kykene muuten auttamaan. Opettaja voi häntä käyttää, ja hän liikkuu ja toimii auttajana. Hän voi mennä sotakentälle ja ottaa vastaan ihmissieluja, jotka äkkiä paiskataan toiseen maailmaan. Hän lohduttaa, auttaa heitä, sillä he ovat suuresti avun tarpeessa.

Samalla tavoin auttajia lähetetään niiden luo, jotka ovat kuolemaisillaan. Kuolevan luokse vedetään (kuolevan omaisia tai) näitä auttajia. Heitä lähetetään ottamaan vastaan ihmisiä, jotka kulkevat kuoleman portin kautta. Siis työ tässä maailmassa on vainajien auttamista. Mutta ainoastaan niitä vainajia, jotka rakastavat totuutta, jotka ovat rehellisiä ja vilpittömiä, jotka tämän maan päällä ovat tahtoneet oppia itseänsä tuntemaan ja ovat oppineet itseään tuntemaan, voidaan tässä työssä käyttää. Kaikki työ toisessa maailmassa on sitä, että osaa auttaa toisia. Sitä työtä saa niin harvoin tehdä tässä maailmassa. Se työ on aina avoimena toisessa maailmassa; sitä saa siellä aina tehdä.

Kun sitten siirrymme eteenpäin ja ylöspäin kuvatessamme näitä kuolemanjälkeisiä tiloja, niin meidän eteemme silloin aukeaa tämän maallisen paratiisin toinen, sisempi puoli; ja me sanomme sitä *taivaalliseksi paratiisiksi*. Me valitsemme tällaisen itse tekemämme nimen kuvataksemme sitä, vaikka tiedämme, että esimerkiksi Kalevalassa löytyy toisia nimiä kuin tämä.

Maallisessa paratiisissa ihmisten sielut lopulta täyttyvät loppumattomalla, sanoin kuvaamattomalla ikävällä. Ihminen tulee selville siitä, että elämä siellä on harhaa, jonkinlaista itsekkyyttä, itsepetosta. „Voi minua, voi minua! Kuinka minä olen näin huono; kuinka minä voin olla niin itsepetoksen vallassa!“ Sellaisen tunteen valtaan ihminen joutuu tässä maallisessa paratiisissa. Ja kun hän täyttyy tällaisella sanomattomalla ikävällä, silloin hänen eteensä avautuu kuin tie,

joka näyttää vievän silminkantamattomiin. Se kulkee kuin vuoren huipulle. Sinne nousee tämä tie; ja hänelle selvenee, että aurinko on nousemassa tuon vuoren takana. Hän tietää, että se on auringonnousun maa, ja hän muistaa, että hän ei ole nähnyt auringon nousua, ei laskua. Hän on ollut yhtämittäisessä kesässä, yhtämittäisessä päivässä. Hän ei ole tuntenut väsymystä. Hän on päässyt siitä harhasta. – Hän näkee ihania näkyjä, ja nämä ihanat näyt kertovat hänelle, että jossakin on olemassa luvattu maa, taivas. Hän alkaa vaeltaa ylös polkua. Polulla on paljon ihmisiä kuin toivoretkellä. Jokainen on miettiväinen kuin vaeltaessaan pyhään paikkaan. Se on auringonnousun maa. He kaikki toivovat, että pääsisivät niin pitkälle, että näkisivät edes auringon nousun. On, kuin ihmisen sielu puhdistuisi tällaisella kauniilla tavalla.

Kun he sitten saapuvat huipulle, he suloisissa tunnelmissa laskeutuvat polvilleen, saavat katsella auringon nousua – ja vaipuvat kuolon uneen. Ja sitten äkkiä he heräävät *taivaallisessa paratiisissa*.

Vainaja herää taas ulkonaisesti katsoen samanlaisessa kesämaassa kuin tuo maallinen paratiisi, mutta sitten hän alkaa ihmetellä, kuinka kirkas, ylevä ja merkillinen onkaan tämä maa. Hänestä tuntuu, että hän on auringonnousun maassa. Hän saa tuntea todellista taivaallista autuutta, hän ei enää elä harhassa. Hän elää todellisuudessa; se on todellista kasvamista. Ihmisestä tuntuu siltä, että hän ei enää osaa tuntea mitään ikävää; on kuin kaikki ikävä olisi poispyyhitty. Ihminen on oma itsensä, niinkuin hän on ollut ennen, mutta toisella tavoin. Ihmiset täällä ovat unohtaneet pois pahan, ovat unohtaneet synnin, heikkouden, ikävän, ovat unohtaneet, – mutta eivät kuitenkaan ole ylpeitä, itserakkaita, sillä he eivät sellaisesta mitään tiedä, vaan he ovat täynnä elämän riemua, elämän autuutta, niinkuin voimme kuvitella, että lapsi tuntee herätessään tässä maailmassa. Lapsi

herää, liikkuu, alkaa ihmetellä, ei tiedä hyväästä ja pahasta. Niin eivät myöskään nämä ihmiset taivaallisessa paratiisissa tiedä hyväästä ja pahasta. Heille ei ole mitään hyvää, mutta ei mitään pahaakaan. He ovat sopusointuisia. Kaikki on yhtä suurta riemua; he tuntevat itsensä autuaiksi.

Kun tarkastamme ihmissielujen elämää siinä taivaallisessa paratiisissa, niin voimme ryhmitellä, luokitella, heidät erilaisiin ryhmiin. Ihmissielut siellä ovat saman arvoisia siinä, että kaikki he ovat epäitsekkeitä, eivät ole pahoja, mutta hyvyys ilmenee heissä eri tavoin. Tarkastaessamme heitä lähemmin voimme huomata, että kaikki ovat rajoitetut johonkin luokkaan eli ryhmään. Me voimme ensiksikin huomata suuria ryhmiä sellaisia ihmisiä, jotka osaavat rakastaa persoonallisesti jotakin tai joitakin ihmisiä, omaisiaan, ystäviään, vanhempiaan, lapsiaan, aviopuolisoaan. Maan päällä ollessaan he ovat jo osanneet tuntea rakkautta, vaikka heidän rakkautensa ei ole saanut tulla ilmi. He eivät ole niin ylevästi, kirkkaasti ja selvästi saaneet näyttää itseään ennenkuin vasta tässä taivaallisessa paratiisissa. He tuntevat riemua siitä, että ovat täällä omaistensa, rakkautensa kanssa, ja saavat heitä jatkuvasti palvella, ilahduttaa, ympäröidä rakkauden lämmöllä ja valolla, rakkauden kirkkailla töillä. Se on heille sanomatonta riemua. Ja kun katsomme ihmissielua siellä taivaallisessa kirkkaudessa, ja näemme kuinka ihmisessä persoonallinen rakkaus puhkeaa kukkaan, niin meidän täytyy sanoa: „Oi, kuinka suuri onkaan ihminen, joka osaa rakastaa. Se on ihanaa, ihaninta, mitä ihmissielu osaa.“ Niin täytyy kuiskata, kun katsoo ihmissielua tässä taivaassa.

Näemme sitten toisen ryhmän ihmissieluja, jotka ovat uskonnollisia, jotka rakastavat jumalaa, Mestaria, Kristusta, Jeesus Kristusta, jotka rakastavat Häntä epäitsekästi. Mestari on heidän elämänsä ihanne. Kristus on jo ihmisen maanpäällisessä elämässä elänyt hänen tajunnassaan. Jumala on

elämän aikana ollut suuri, vanha isä, joka istuu taivaassa, jota täytyy rakastaa. Nämä uskonnolliset ihmiset ovat nyt tässä taivaassa toisenlaisia tässä uskonnollisuudessaan kuin maallisessa paratiisissa. Maallisessa paratiisissa heidän uskonnollisuutensa oli jotenkin itsestä. Tässä taivaallisessa paratiisissa heidän uskonnollisuutensa on kadottanut itsekkään värityksensä. Se on puhdasta, epätsekkästä; he todella rakastavat Mestaria, jumalaa, sitä opettajaa, jota he ovat maan päällä rakastaneet. Ja kun tällaiset sielut tässä taivaallisessa paratiisissa kokoontuvat yhteen – ulos luontoon tai temppeleihin – palvelemaan Jumalaa, Mestaria, – Buddhaa, Kristusta – niin se tapahtuu nyt todellisessa hartaudessa, epätsekkäässä hengessä, sellaisessa oppivassa ja vastaanottavassa hengessä, että Mestari itse saattaa joskus heille puhua. Se ei ole enää aistillista nautintoa, vaan heidän sielunsa vaipuu ihmeellisessä hartaudessa kuin polvilleen sen suuren edessä. Kaikki on nyt heille todellista. Tosi uskonnollinen hartaus on nyt syntynyt ja täyttää heidän sielunsa ja nostaa sen todella Jumalan, Mestarin eteen.

Voimme sitten taivaallisessa paratiisissa huomata myös sellaisia ihmisiä, jotka maan päällä ovat esimerkiksi palvelleet sillä tavoin toisia ihmisiä, että ovat perustaneet jonkinlaisia koteja, sairaaloita tai muita sellaisia ihmisystävällisiä laitoksia.

Taivaallisessa paratiisissa ihmiset näkevät kauneimmat unelmansa toteutuneina. Maailmassa ovat he työtä tehneet; tuskaa ja kärsimystä kokien palvelleet ihmisiä. Taivaallisessa paratiisissa tämä toteutuu niin, että he taivaassa saavat todella palvella ihmisiä; se ei ole enää kärsimystä ja vaivaa, vaan uhkuvaa iloa, autuutta. – Ja siellä on olentoja, jotka lohduttavat, jotka puhuvat ja näyttävät suuren työn mahdollisuuden. – Sillä tavoin ihmiset elävät tässä taivaallisessa paratiisissa.

Sitten tulee se sangen merkillinen tila, jota voimme nimittää *taivaan eli elämän ahtaaksi portiksi*. Sitä voitaisiin nimittää

myös *Jumalan tuleksi*, sillä nämä molemmat nimet kuvaavat hyvin asiaa.

Ihminen, joka on taivaallisessa paratiisissa, siellä eläessään aivan kuin lähestyy, hän tietää itse lähestyvänsä jonkinlaista koetusta, joka on vievä hänet vielä suurempaan autuuteen. Se koetus ei ole mitään tuskaa tuottava. Ihmisessä itsessään herää ikävöiminen hyvyyteen. Ihminen sanoo itsekseen: „Oi, kuinka minä olen onnellinen ja autuas; oi, kuinka elämä on ihana! Minä tahdon hyvää; minä tahdon olla sellainen, että saisin aina olla näin ihanassa elämässä!“ Tuo tunnelma vie ihmistä lähemmäs ahdasta porttia, jumalan tulta. On kuin sieluilta kysyttäisiin: „Voitko sinä luopua onnesta; voitko sinä luopua halusta tulla hyväksi? Tahdotko noudattaa Jumalan ja Mestarien suurta elämän lakia? Uskallatko luopua omasta onnestasi; uskallatko heittää pois oman itsesi, uskallatko kuolettaa itsesi?“ Ihmiset eivät aina osaa sitä tehdä, ja se kuvastuu kuin *ahtaana porttina*. Ihminen tuntee, että se on portti; katsoo sitä, ja hän näkee, että sen takana on tietymätön, ihmeellinen tyhjyys. Myöskin hän tietää, että se, minkä läpi ihmisen pitää kulkea, on jumalan kuluttava tuli, jossa ihminen on palava poroksi. Ja ihminen kysyy itseltään: „Uskallanko minä kulkea tuon portin läpi, tuohon avaruuteen, tuohon tyhjyyteen; voinko minä luopua omasta itsestäni?“ Useimmat eivät uskalla, eivät osaa. Silloin ihminen saa vaipua uneen.

Jos ihminen uskaltaa mennä sen portin läpi, uskaltaa mennä siihen Jumalan polttavaan tuleen, joka hänet polttaa, niin huomaamme, että se polttaa hänestä pois vain ns. persoonallisen onnenhalun. Jos he uskaltavat mennä ahtaan portin kautta ja syöksyä avaruuteen, niin huomaamme, että he pääsevät nyt mitä suurimpaan vapauteen. Nyt he eivät pyydä onnea itselleen, ei autuutta, vaan he ovat vapaita, voimakkaassa ja yliluonnollisen kirkkaassa tilassa. Se mitä heistä on jäänyt jäljelle, – he ovat

oma itsensä, – kun he ovat kulkeneet ahtaan portin, Jumalan tule lävitse, on rakkaus, rakkaus totuuteen, rakkaus tieteeseen, rakkaus taiteeseen, rakkaus kaikkeen inhimilliseen, rakkaus sellainen, joka ei ole persoonallista mielikuvitusta, vaan sitä, joka tahtoo palvella, rakkaus, joka on persoonatonta. Se ei ole sitä, että hän ei osaisi rakastaa, vaan sitä, että hän ei pyydä mitään itselleen; hänellä ei ole autuuden, onnen tarvetta. Ja kun hänessä ei ole onnen ja autuuden tarvetta, niin hänessä on se rauha, jota ei mikään tai kukaan osaa ottaa häneltä pois. Ja kun ihminen on sitten kestänyt tuon koetuksen, jossa ei kysytä, mitä onnea siitä tulee ihmiselle, hän astuu siihen kuolemanjälkeiseen tilaan, jota voimme nimittää *taivasten valtakunnaksi*. Hän on silloin tullut ihmiseksi ja saa tietää, tuntea esimakua siitä, mitä on olla ihminen. Hän on saanut tuntea, että hän on vapaa, kuolematon olento. Hänessä ei ole mitään kahleita. Hän huomaa, että hänen vanha epävapautensa oli siinä, että hänessä itsessään oli kahleita, jotka häntä sitoivat. Ihmisenä hän on siis vapaa, tahtova olento, jonka tahto on vapaa. Hän voi tahtoa, mitä hänen tahtonsa tahtoo.

Silloin myös muisti herää. Hän näkee nyt, että se persoonallisuus, jonka hän vast'ikään jätti taakseen, on vain episodi, yksi elämä monista. Hän muistaa menneisyyttä; hän katsoo eteenpäin; hän on vapaa. Elämän laki on tulikirjaimin kirjoitettu hänen sydämeensä. Hän tietää, että jos hän menee takaisin maan päälle, niin hän on silloin vapaa; ei mikään voi häntä sitoa.

Jos sielu on elämänsä aikana kyllin paljon kokenut, niin hän joutuu vielä erääseen taivastilaan, jota me voimme nimittää *Jumalan valtakunnaksi*. Jumalan valtakunta on myöskin *Valkoinen veljeskunta*. Me voimme sanoa, että jos ihminen on täydellinen sillä tavoin, että hän voi nousta tähän tilaan, niin hän on vihitty olento. Hänen on pitänyt maallisen elämänsä aikana

läpikäydä niin sanottu vihkimys. Silloin hän kuoleman jälkeisessä elämässä astuu tähän *seitsemänteen taivaaseen*, seitsemänteen kuolemanjälkeiseen elämään, Jumalan valtakuntaan tai Valkoiseen Veljeskuntaan, ja hän kohtaa tämän maapallon kaikki ihmeelliset olennot.

Jos ihminen oli osannut avata silmänsä noissa toisissa taivaissa, niin että hän näki ympärilleen, niin hän oli voinut sielläkin nähdä korkeita, loistavia jumalallisia olentoja. Mutta kun sielut tulevat seitsemänteen taivaaseen, niin he kohtaavat siellä kaikista merkillisimpiä olentoja, nimittäin mestareita. Nämä mestariolennot ovat kaikista merkillisimpiä sen vuoksi, että he ovat ihmisiä. Ne olennot, jotka muodostavat taivaalliset joukot, eivät ole niin ihmeellisiä kuin mestarit, jotka elävät maan päällä, mutta säilyttävät yhteyden korkeimpiin taivaisiin, jotka seisovat rauhallisina ja tyyninä jalat maan päällä, mutta pää korkealla taivaissa. He soittavat elämän virttä, laulavat elämän laulua, rauhallisina, tyyninä. He valavat valoa ja viisautta pimeydessä haparoviin, tuskaan nääntyviin ihmissieluihin.